

Un llibre: *Homilies de Medinyà*

Un any després de la seva mort, Modest Prats continua viu en el record dels seus amics. Quan ens trobem, ell és encara un tema de conversa i, molt sovint, el principal tema de conversa, potser no és estrany tenint en compte la seva fortíssima personalitat. Una vegada, el Josep M. Fonalleras va escriure: «Aquest sacerdot és un savi que ha transmès saviesa i bonhomia a moltes generacions de creients, agnòstics i ateus». Jo formo part dels descreguts, però he compartit amb Modest Prats —si se'm permet la irreverència— la fe en una altra religió també verdadera, una mena de comunió dels sants, oficiada en els seus millors moments per un noi que es diu Guardiola.

Quan vaig conèixer en Modest, em vaig adonar aviat que era un orador inigualable, i que convenia conservar i fixar algunes de les seves intervencions orals: homilies, sermons, conferències. Vam començar a parlar d'un projecte de llibre que duria per títol *Homilies de Medinyà*. Durant molt de temps, hi havia un títol i prou. La proposta li va agradar: per la rima fàcil amb *Organyà*, perquè era historiador de la llengua i per la quantitat enorme d'homilies que ell havia arribat a dir. Ja sé que els escrits i els parlaments de Modest Prats són gairebé sempre de tema religiós i d'intenció religiosa, però per mi, en el millor dels casos (i el millor dels casos és la Bíblia), els textos religiosos són literatura. En parlàvem sovint, d'aquest projecte, però no avançàvem; fins que em va telefonar un dia, el 27 d'octubre de 2009, i em va dir: «Només una cosa, m'han diagnosticat el mateix que al Pasqual Maragall. Em pots fer una gestió? M'agradaria veure'l per comentar coses de la nostra malaltia». Vaig trucar a en Pasqual Maragall i li ho vaig explicar. Li vaig preguntar: «Te'n recordes, d'ell?»; i em va respondre: «Sí, el mossèn savi de Girona». La trobada va ser molt emotiva.

A partir del diagnòstic, potser per la consciència de la malaltia, en Modest va posar un interès més actiu en el projecte del llibre i, amb la col·laboració del seu

amic Salomó Marquès, va anar aplegant els seus textos més literaris. Uns anys abans, ell havia publicat a Olot un text rigorosament literal que va cridar l'atenció de Màrius Serra perquè no era un escrit de filologia, sinó de literatura de creació. L'Alzheimer és una malaltia molt cruel perquè despersonalitza els que la pateixen i crec que l'edició d'aquest llibre va allargar la vida i la consciència personal d'en Modest. Alguns amics de Girona m'han dit que el dia que van presentar el llibre, el 29 d'octubre de 2011, va ser probablement l'últim dia en què en Modest va ser ell mateix.

Estic convençut que a partir de la publicació d'aquest llibre s'ha d'afegir *escriptor* al reguitzell de títols que el defineixen: capellà, professor, filòleg, teòleg, traductor, escriptor... I estic convençut que conté alguns textos memorables, d'aquells que no s'obliden mai. Com diu ell: «Vam haver d'aprendre a descobrir Catalunya, vam créixer en un país derrotat. Ara em pregunto: haurem també estat capaços de salvar el futur?».

XAVIER FOLCH
Editor